

Száz éve, 1924-ben jelent meg Kolozsvárott Gajzágó Róbert „A kézi eladásban előforduló gyógyszereknek román népies elnevezései es társalgási szavak szótara latin es magyar jelentőségükkel” című könyve

*Veress László gyógyszerész
Segesvár*

A Szamosújvárról származó Gajzágó Róbert kimagasló szakmai, írói és szakírói tevékenységének köszönhetően a 19. század végén és a 20. század elején neves és ismert erdélyi gyógyszerész volt. A Budapesten, 1887–1901 között megjelenő Gyógyszerészi Közlöny külső munkatársaként minden ötödik-hatodik héten küldött cikket közlésre, melyek főként gyakorlati vonatkozásúak voltak, de versekkel, rövid prózai írásokkal is jelentkezett. Szakügyeket tárgyaló írásai közül megemlítjük az 1895-ben megjelent „Gyógyszerésznők kérdése” című publikációját, melyben állást foglalt a gyógyszerészi pálya megnyitása mellett a nők előtt, valamint az „Emulsio amygdalina conc. készletben tartása”, „Emulsio olei jecoris”, „Emulsio készítése ír mohagelatinnal”, „Emplastrumok” és „Extractumok” című írásait. A budapesti Gyógyszerészi Közlöny által kiadott és előfizetőinek ajándékképpen szétküldött román és magyar nyelvű népies elnevezéseket tartalmazó Szótára alapját képezte a 35 évvel később, éppen száz éve, 1924 júniusában Kolozsváron megjelent, hármas tagoltságú könyvének, főművének.

A címben szereplő kötet előszavában Gajzágó köszönetet mond egykori (1877-1880) főnökének, Bíró János gyógyszerésznek, aki „román ember létére” bevezette a népies elnevezések birodalmába. A kolozsvári Mátyás Király főtéri patika főnöke Bíró János 1874-ben szerzett gyógyszerész oklevelet a kolozsvári Ferencz József Tudományegyetemen, minden bizonnyal magyar nyelven, vagyis mindkét nyelvet anyanyelvi szinten beszélte. Gajzágó a nála tanultakat feljegyezte, állandóan bővítette majd: „Nemsokára én a budapesti Gyógyszerészi Közlönynek szótáramat beküldve azt a maga nevére kiadva újévi ajándékképp ezelőtt 35 évvel előfizetőinek szétküldte”.

Történt ez 1889-ben, tehát Gajzágó „kezdetleges” szótára több évvel megelőzte Gebhardt Zoltán gyógyszerész 1911-ben kiadott „A gyógyszereknek tót népies és tájelnevezései latin jelentésükkel együtt” című hasonló tartalmú könyvét. Mellesleg ez utóbbi könyv is Erdélyben, Nagyváradon jelent meg. Érdekes a két könyv „előszava” tartalmi hasonlósága.

Bíró János gyógyszertára

Az „Előszó”-ban azt olvashatjuk, hogy „Miután e kis kezdetleges szótár már annyi időn keresztül fogyatékosná vált, igyekeztem azt lehetőleg kibővíteni és azt ismét kiadni, annál is inkább, mivel most vehetjük leginkább hasznát egy ily könyvnek” írta ezt 1920 után! A szerző szándéka szerint a könyv

„által elérhetjük azt, hogy minden gyógyszertárban ugyanazon szerrel lesz a nép kiszolgálva” (nem találomra). Ugyanakkor, hogy „egy egészet tudjak adni, felkértem a kartárs urakat az ottani népies elnevezések beküldésére, szerencsém nem volt ebben, mivel összesen 10 szóval tudtam bővíteni munkámat, mit Mártonfy Mária - Radnai kartársunk küldött be”. (Mártonfy Mária is Szamosújvárról származott és örménymagyar volt, a szerk.)

A Gajzágó Róbert könyve megjelenésének centenáriuma jó alkalom a méltatlanul elfeledett gyógyszerész személye és tevékenysége felidézésére, a könyv megírását, közzétételét szükségessé tevő kora társadalmi-politikai- népességi viszonyaival együtt.

Apanagyfalusi előnévvel nemesített örmény eredetű családból származó Gajzágó Róbert Szamosújváron született 1860 március 1-jén. Szamosújvár (románul Gherla, németül Neuschloss, régies nevén Armenopolis, örmény neve - kiejtése- Hayakaghak) Kolozs megyei város, az erdélyi örmények legfontosabb központja, az örmény-katolikus püspökség székhelye. Nevét az 1540 körül épített várkastélyról kapta, ahol több erdélyi főurat is kivégeztek, Dobó István egri hős is innen szökött meg végzete elől, és ide volt bezárva 1869 után haláláig Rózsa Sándor. A Rákóczi szabadságharc idején a települést teljesen elpusztították, majd nemsokára az idetelepedett gazdag örmények alapították újra. Az új várost egy római mérnök tervei alapján építették fel, így ez volt Kelet-Európa első, előre megtervezett barokk szerkezetű városa, utcahálózata ma is szabályos négyszöget alkot. A központi magyar hatalom kezdetétől támogatta az örmények tevékenységét, településeik Erdély szerte városi rangot kaptak. Az idetelepedett örmények rövid idő alatt teljesen elmagyarosodtak, az örmény nyelvismeret minimálisra zsugorodott, viszont származástudatukat a mai napig őrzik. Gajzágó Róbert születése idején (19. sz. második fele) Szamosújvárnak hetven százalékban örmény-magyar lakosa volt, és mintegy 30 %-ban román. Számos (30-nál több) híres örmény-magyar és román nagy műveltségű egyéniség, orvos és gyógyszerész született vagy élt a városban, mint például Semlyén Hugó, Szongott Kristóf, Nyulas Ferenc, Gajzágó Róbert, a Mártonfy család több tagja és még sorolhatnánk.

Szamosújvár

A szamosújvári Gajzágó örmény család neve hosszú évtizedekig Gag,- Gagh,- Gaj- Szákó alakban szerepelt. A „gagh” jelző magyarul „sántát”, míg a „Szahag” („Szakó”) szó „Izsákot” jelent, ebből lett – magyarosítva – a Gajzágó név (Szongott Kristóf szerint).

Gajzágó Róbert elemi iskoláit Szamosújváron, középiskoláit Kolozsváron a piaristáknál végezte. 1877-től beáll gyakornoknak Kolozsváron Bíró János gyógyszerész patikájába (az érettségivel rendelkező fiatalok két évig voltak gyakornokok), majd ugyanott töltötte segéd idejének első fél évét is. A kor szokásainak és követelményeinek megfelelően a hátralevő másfél évet Debrecenben, Nagyenyeden és Aradon végezte el. 1881-ben beiratkozott Kolozsváron az akkor már közel egy évtizede működő Ferenc József Tudományegyetemre, tanulmányait kitűnő eredménnyel zárta. 1883-ban kapott gyógyszerész

oklevelet. Mint okleveles gyógyszerész kezdetben Török József gyógyszertárában dolgozott Budapesten, majd hazajött Szamosújvárra.

Szentháromság gyógyszertár, Szamosújvár

1887-ben gyógyszertárt vásárolt Makón, ezt azonban első felesége Füzesséry Sarolta (1870 – 1888) hirtelen elhunytja miatt két év után el is adta. Visszatért Erdélybe és megvette Tordán (Turda) az 1872-ben Trajánovics Ede által alapított „Remény” gyógyszertárat. Újra nősült, második felesége Dániel Róza volt. 1904-ben született Dezső nevű fiúuk, aki később orvos lett, aztán még egy lányuk is született.

Torda főtere

Húsz év után tordai gyógyszertárát is eladta és Kolozsvárra költözött családjával, ahol egy újonnan alakult bank pénztárosa lett. Ezt a munkakört öt évig látta el és miután a bank felszámolás alá került, ismét gyógyszerészi munkát vállalt: kolozsvári kollégái megbízták, hogy a munkásbiztosító pénztár gyógyszerkiadója legyen. Mivel a háború miatt nagy gyógyszerészhiány mutatkozott, Hintz György felkérésére 1916-ban belépett a gyógyszertárába, ahol mint provizor dolgozott tizenkét éven át. Közben második felesége is meghalt, özvegyen fiával és leányával élt.

Hintz gyógyszertár, Kolozsvár

Hármas tagoltságú könyvére, címe hosszúsága miatt a továbbiakban röviden, a „Kézi eladásban előforduló gyógyszerek” elnevezéssel hivatkozunk. A kétszáz példányban megjelent könyv nagyon gyorsan elfogyott, mert hiánypótló volt a maga korában a 19. század végén végbement erdélyi társadalmi-kulturális-népességi változások következtében, majd a világháború utáni hatalomváltást követően, a Ferenc József Tudományegyetemen végzett közel ezer magyar anyanyelvű, a román nyelvet gyengén értő és beszélő magyar kisebbségi gyógyszerész mindennapi gyakorlatában.

Az 1867-es Kiegyezést követő években Erdély jelentős gazdasági, társadalmi és kulturális fejlődésen ment át. Ezek az évek a gyógyszerészet történetében is ugrásszerű fejlődést hoztak. Erdélyben 1609-1866 között, vagyis 250 év lefolyása idején mindössze 182 patika alakult, kizárólag városokban. 1867-1919 között, 52 év alatt, amíg Erdély Magyarország része volt, összesen 329 új gyógyszertár létesült, nagyrészt román többségű régiókban, vidéki településeken. Erdély össznépességének 57 %-a román nemzetiségű volt a tárgyalt időszakban, a románok alig 15%-a mondta magát magyarul tudónak és ezek szinte teljes egészében városban laktak. A román lakosság 65%-a falusi környezetben élt. A falusi románok Erdély történelmi régióiban, mint Máramaros, Beszterce-Naszód, Kolozsvár, Hunyad, Déva, Arad, Nagyszeben, Brassó, a hivatalos személyek kivételével egyáltalán nem beszéltek magyarul. Milliók élhettek mindennapi életüket az állam hivatalos nyelvismerete nélkül. A kétnyelvűség 1918 után a városokon is egynyelvűség irányába tolódott el.

Az új gyógyszertárak jelentős hányadát az említett régiókban alapították, természetesen a kolozsvári egyetemen végzett, zömmel magyar gyógyszerészek. A magyar anyanyelvű gyógyszerészek többnyire az írott (irodalmi) román nyelvet tanulták meg, de vidéken az emberek különböző dialektusokban beszéltek. A politikai és kulturális centralizáció előtt egész mondatok vagy egész oldalak szinte egyformának tűnhetnek papíron, de teljesen másként ejtik ki a beszélt nyelvben. A többi latin nyelvhez hasonlóan a román nyelvben létezik a palatizálódás (lágýtás) jelensége: a „Pi”-vel kezdődő szavak, mint például a Picături (cseppek) helyett Ptyikurj-t, vagy Tyikurj -t mondanak, a Piatră (kő) helyett Ptyiatre-t (a román nyelvben egyébként nem létezik a Ty és a Gy betű). Gyakran előfordul a rhotacizmus (forgás) jelensége, például az N-ből R, a V kezdőbetűből Zs (román J) lesz, például a Vin (bor) kiejtve Zsin, ritkábban Gyin lesz és folytathatnánk.

A könyv részei:

- 1. „A kézi eladásban előforduló gyógyszereknek román népies elnevezései és társalgási szavak szótára latin és magyar jelentőségükkel”
- 2. „A Magyar Gyógyszerkönyvbe felvett, valamint a legújabb vegyi készítmények oldhatósági táblázata”
- 3. „Gyógyszerek műszótára. Synonimák”

A könyv első részének két alfejezete is van, a szerző megjegyzése szerint a népies román gyógyszernevek mellett „Kibővítettem az elnevezéseket a gyógyszerertárban előforduló beszélgetésekkel is....”

Könyve előszavában a szerző azt írja:... „*úgy találtam célszerűnek, hogy minden nevet úgy írjak ki mind azt nálunk kimondják, a második rovatban helyesen leírva, a harmadikban a latin elnevezését...., a negyedikben a román szó szerinti fordítását magyarul, ott ahol lehetett, mely magában is egy kis szótárt képez*”.

Gajzágó a hármastagoltású könyv első részében közel 600 készítmény elnevezését sorolja fel, abécé sorrendben. A felsorolt termékek szimpliciák és kompoziták, utóbbiak nagy részét a gyógyszerertárakban állították elő. A patikák leltárában saját készítményeik mellett gyógynövények, ásványi sók, egyszerű anyagok, állati eredetű anyagok, tapaszok, gyógyszerformák, ritkábban gyári készítmények is voltak, mindezek elnevezései megjelennek tájékoztatóban a könyv első részében.

A könyvben felsorolt gyógyhatású anyagok kis részét napjainkban is alkalmazzák, mint például: Dermatol, Kénpor, Hal olaj (Ol.Jecoris), Timsó, Borsav, Szóda por, „Szalamia só (Ammonium chloratum), Gyapjú zsír (Lanolin). Néhány készítmény 40-50 évvel korábban (1989 előtt) még hivatalosan is forgalomban volt, például a Davilla csepp, Görcs csepp (Tinctura cholereiica) Tinctura stomachica (Gyomor csepp), Keserű pálinka (Tinctura amara), Édes gyökér, Kámfor szesz, Narancs-Citrom - „szörp” (szirup) és mások.

Egynéhány preparátum több száz évvel korábban is használatos volt: Ízek (Roob), Higany vegyületek, Szivacs (Spongia), Ráksempor (Pulvis cancrorum lapides), Fructus colocynthidis (Keserű vagy Epe alma), Tengeri hagyma (Bulbus scillae), Assa foetida (Kák gye drák, Căcat de drac, Ördög szar (így, a Pozsonyi taxában is), Sanguis draconi (Sárkány vér) és még sok más.

Tapasztalatom szerint Máramaros tartományban a könyv megjelenése után 43 évvel is (1967) az elszigetelt településeken helyi nyelvjárásban ismerték és kérték a helybéli patika készítményei nagy részét. A tartomány egyik román lakosságú községében állásom elfoglalása után alig pár nappal a patika egyik idős kliense „Ptyikurj gye rinze” készítményt kért. Ledöbbsentem, mert a szavak teljesen ismeretlenek voltak számomra. A patika pénztárosa sietett segítségemre és az egyik polcon rámutatott az igényelt készítményre, amelyet latinul Tinctura cholericának, magyarul Görcs cseppnek, román szaknyelven Picături stomacale-nek nevezünk. Ebben a máramarosi elszigetelt román községben Thoroczky Sándor (sz.1886) alapított patikát 1926-ban, aki Budapesten szerzett oklevelet 1912-ben. Valószínű számára is hasznos volt Gajzágó könyve, amint számomra is lehetett volna, de akkor a könyvet még nem ismertem. Thoroczky gyógyszerertárát 1953-ban államosították, a hagyományos készítményeket továbbra is az alapító patikus receptjei alapján állítottuk elő, elnevezésüket a helyi dialektusban hamarosan magam is megtanultam, ezért is nagy öröm volt számomra, hogy évekkel később, immár Segesváron, rábukkantam Gajzágó könyvére.

A Tinctura cholericus - Görcs csepp Ópium tinktúrát, Menta és Szegfűszeg illó olajat, Kutya-benge folyékony kivonatot tartalmazott. Elaboráció céljára, kötelező nyilvántartással a patikákban szabadon (nem csak száraz pecsétes recept alapján) használhatták az ópium kivonatot.

Egyéb érdekességek Gajzágó könyvéből: 1. Ápá gye fecsorice-Apă de fecioriță, Tinctura benzoe cum aqua- Szűzleány víz, az Ázsiában honos Styra fa kérgéből nyert Resina benzoes (balzsamszerű viasz) és koncentrált szesz (50:200 arányban) keverékéből készült. És parfümökben használt, kellemes illatú anyag volt. 2. Ápá gye oty-Apă de ochi, Aqua oftalmica- Szem víz. A közönséges szemvíz hatóanyaga Cink szulfát, ritkábban Réz acetát volt. 3. Fárine gye árics, Farine (făină) de arici, Pulvis purgans Tövis disznó por. Ez a készítmény Jalapa gyökér port, Szenna levél port és Édeskömény illó olajat tartalmazott. 4.Laptye gye ptyiatre-Lapte de piatră, Lac lunae-Kőszikla tej, (Kőtej), fehér, képlékeny, mikrokristályos kalcit, szembetegségeket, sebeket gyógyítottak vele, hazai barlangokban is előfordul. 5. Szonj lá kopij- Somn la copii, Capita papaveris, Gyerek altató- feldarabolt mák tok, 6. A pulvis-por alakú gyógyszerkészítmények a régies „kolb” (colb) szavak után következnek, 7. A gyógyszerertárakban Kafea de zsir, Cafea de jir ghindă, Glandes quercus tost, Makk kávé is létezett a polcokon, írja Gajzágó Róbert és folytathatnánk számos különlegességgel.

A román társadalom és a kultúra fejlődésével, centralizációjával, a különböző médiumok (Tv, rádió, újságok, folyóiratok) országos elterjedésével a dialektusok háttérbe szorultak, teljesen megszűnőben vannak.

A gyógyszerek román népies elnevezése után a patikákban forgalmazott különböző készülékek, mint sérvkötő, haskötő, szempálcika, tejszívóüveg, hőmérők, fecskendők stb. román és magyar elnevezései következnek, kiadásuk és rendelésük (román nyelven) megkönnyítése céljából.

Gajzágó könyve a román nyelvismeretet is elősegíti a gyógyszerész - kliens között zajló beszélgetések ismertetésével a következő hat oldalon, a „kézi eladásnál előforduló beszélgetések” és a „recept hozásánál előforduló beszélgetések”, magyar és román nyelven című részekkel.

A szerző így fejezi ki gondolatait: „Kibővítettem az elnevezéseket a gyógyszerértárban előforduló beszélgetésekkel is, ezeket oly szavakból állítottam össze mondatokká, lehetőleg az ismétlések kerülésével, melyekre okvetlenül szükségünk van és ezeket megtanulva, már más mondatokat is képesek leszünk szerkeszteni”.

Az első két oldalon az üdvözlő szavaktól a kiadott készítmények csomagolásáig számos lehetőségre vannak hasznos szavak, mondatok, kérdések-feleletek magyar és román nyelven. A következő négy oldalon a recept átadása-átvétele alkalmával szóba jöhető kérdések, aztán a kiadásra kerülő gyógyszerekkel kapcsolatos, majd a szabadon kiadható gyógyszerekkel kapcsolatos kérdések-feleletek következnek, mint például: kinek kell az orvosság, mióta beteg, mi baja van, mije fáj, tud aludni, hogy kell használni a gyógyszert, (Cum trebuie întrebuințată doctoria), milyen ízű a gyógyszer? (Ce gust are doctoria aceasta?) stb. A hármastagoltságú könyv első része mintegy válaszként ez utóbbi kérdésre, a következő – általában nem igazán ajánlott - két szóval ér véget „Kóstolja meg”-„Gustă v. Gustați”.

Gajzágó Róbert hármastagoltságú könyvében a második rész „A magyar gyógyszerkönyvbe felvett, valamint a legújabb vegyikészítmények TÁBLÁZATA” címet viseli.

A könyv megírása és kiadása idején, a húszadik század elején egyre inkább egymásra talált a kémia és az orvoslás, gyakran jelentek meg új vegyi készítmények a gyógyszerértári gyakorlatban. A címből az nem derül ki, hogy hányadik Magyar Gyógyszerkönyvről van szó. Feltételezhető, sőt bizonyos, hogy a magyar gyógyszerkönyv második kiadásában (1909) felvett vegyikészítmények kerültek be a táblázatba a legújabb anyagokkal együtt, 14 oldalon összesen mintegy 600 kémiai termék.

Az író őszintén bevallja az Előszóban, hogy „egy terhes, nehéz munkát vállaltam magamra, de gondoltam azt, hogy türelemmel ezt is ki tudom vinni. Sokszor megesik az, hogy némely gyógyszernek oldhatósági képességével nem vagyunk tisztába és több próbát kell végeznünk, míg a helyes oldási eljárást megállapíthatjuk, emellett az új gyógyszereknek a taxálása is nehézségbe ütközik, amennyiben nem tudjuk, hogy hideg-, melegoldást, avagy mozsárban eldörzsölést számítsunk munkánkért”. Gajzágó a vegyi készítményeket a „könnyebb áttekintés végett” táblázatba gyűjtötte. Továbbá megjegyzi, hogy vannak olyan szerek, amelyek „még a legújabb könyvekben sem található meg” ezekről „elégseges annyit tudunk, hogy ez vagy az miben oldódik és miben nem”.

„Én ezen szerek oldhatósági képességét a legmegbízhatóbb forrásból szereztem be és nem kételkedhetem abban, hogy a valóságnak megfelel. A „számtalan” gyógyhatású anyag közül csak azokat vette fel, „melyek leggyakrabban rendeltetnek az orvosok által”. Majd elnézést kér azoktól, akik „hiányosnak” találnák a munkát, de „minden betű után térséget is hagytam, hogy a hiány pótolható legyen”.

Végül a szerző ismerteti a hideg (15 °C alatt) és meleg (100 °C) oldási hőmérsékletet és az alkalmazott rövidítéseket.

A 19. század második felében megnövekedett az igény a gyógyszerek iránt. Fokozatosan megjelentek a gyógyszergyárak, majd a század végén a lázcsillapítók, vízajtók, hashajtók, nyugtató készítmények, de Európa elmaradottabb vidékein a gyógyításban még hosszú ideig jelentős szerepe volt a gyógyszerértárakban előállított készítményeknek. Országunkban a második világháborút követő években közel a huszadik század végéig megmaradt ez a helyzet, de azóta jelentős változások következtek be. A könyvben ábécé sorrendbe szedett vegyi anyagok mintegy tized része használatos jelenleg, vagyis a hatszázból alig 60-70, a patikák döntő többsége nem állít elő készítményeket.

A 19. század végén és a 20. század elején még számos más szert is készítettek a gyógyszerértárakban, mint például illatszereket, hajkenőket, hajnövesztőket, haj- és szakállfestőket, fodrászati cikkeket (bajuszpedrő), illatos szappanokat, fogporokat, fogpasztákat, általános gyógyító szereket (szemölcs-tyúkszem- stb. ellen), tisztító-ragasztószereket, tintákat, cipőfényezőket, féregirtókat, permetező folyadékokat, vegyszereket, szeszes italokat és másokat.

Gajzágó Róbert könyvében a harmadik rész a GYÓGYSZEREK MŰSZÓTÁRA fő címet viseli. Alatta nagyobb betűkkel olvashatjuk tartalmára nézve a pontosítást:

SYNONIMÁK

A szerző a harmadik részhez az első két részhez viszonyítva rövidebb „Előszó”-t csatolt, bár ez a „könyv” terjedelmesebb, mint az első kettő együttvéve (50 oldal). Az előszóban megjegyzi, hogy *„rengeteg gyógyszerrel dolgozunk, közöttük sok olyannal, amely többféle néven is szerepel, amelynek vegyi elnevezése majdnem hasonló névvel bír, lehetetlen valamennyit eszünkbe tartanunk”*. Továbbá azt írja, hogy a receptek elkészítésénél a tévedések elkerülése céljából *„esetenként segédkönyvekhez kell folyamodnunk”*, és a *„kereséssel igen sok időt vesztegetünk el. Ezt a felesleges idővesztést pótolja munkám”*. A *„nagy oldalakra”*, két oszlopban nyomtatott munka könnyen és *„gyorsan áttekinthető”*. Az oszlopokban átlag 40 – 40 sor van, ötven oldalon összességében mintegy négyezer elnevezés! *„Gondolom, hogy idő és munka megtakarítására adtam alkalmat kartársaimnak”* írja, azáltal, hogy *„Felvettem valamennyi orvos által rendelhető gyógyszert a legismertebb s legritkábban használt neveivel együtt az osztrák gyógyszerkönyvtől kezdve a legújabb művekig..... valamennyi a betűsorrendben is szerepel nemcsak a hivatalos elnevezések szerinti sorrendben”*. Az előszó végén Gajzágó Róbert azt írja, hogy *„ajánlom kartársaimnak szíves üdvözetemmel e könyvet”*.

Szakmai tevékenysége 50 éves jubileumán (1927) többen köszöntötték Gajzágó Róbertet, úgy, mint író és költőt is, hiszen prózát, verseket egyaránt írt, ezek nyomtatásban is megjelentek lapokban, folyóiratokban.

Németh Andor erdélyi gyógyszerész a Gajzágó névnapjával egybeeső évforduló alkalmával az ünneplő barátok, kartársak jelenlétében verssel köszöntötte. A versben többek között ez áll:

„Ők tán különösnek találják a módot,
Hogy én Tehozzád vers alakban írok
De mindjárt megértik, ha elmondom-meglásd
Hogy Tőled tanultam a rigmusfaragást”

Majd így folytatja:

„Te szoktál ugyanis „kádenciát” írni
S születés-, névnapra azzal köszönteni
Legényt vagy menyecskét, fiatalt vagy vénét,
Mindenkinek faragsz Te egynehány rímet” :::::

„Tudok egy névnapnál még nagyobb napot
Ma van az ötvenéves jubileumod
Pilulákat gyúrni ötven esztendeig
Alig éri ezt meg bár minden ezredik”

Aztán:

„.....Mi nagyon remélünk
Hogy tíz év múlva újból összegyűlünk
Hogy újra megüljük, mit naptár mutat
Majd a hatvanéves jubileumodat”

Az ünnepelt a verses köszöntésre versben felelt:

„Ha nem is oly hosszú most már ez az élet,
De tartson meg ebben a szeretetben minket,
Ölelve haladjunk tovább a munkában,
S majd osztozni fogunk egymás jutalmában”

A versek a Pharmaco Courier 6. évfolyama (1927) 8. és 9. számában jelentek meg, augusztusban és szeptemberben.

Gajzágó Róbert egy évvel később, 1928-ban elhunyt, Szamosújváron van eltemetve.

Magyar Gyógyszerésztörténeti Társaság
www.gyogyszeresztortenet.hu
2024. 05. 15.

Kétségtelen, hogy Gajzágó Róbert sok éves munkájával, 1924-ben létrejött könyve a ma élő gyógyszerészek, egészségügyi szakemberek, történészek számára is figyelemre méltó. Közkinccsé tétele mindannyiunknak hasznos lehet.